

[Niels Westerby.]

som en belastning af den skabende produktion. Det er kun den halve sandhed. For der er jo en vekselvirkning mellem det, der foregår i det private erhvervsliv, og så det, der foregår på det offentlige område. De investeringer, som foretages af det offentlige f. eks. i uddannelse, forskning og trafiknet, er med til at skabe et erhvervsvenligt klima og til at give erhvervslivet muligheder for at udfolde sig. Der er i høj grad tale om en vekselvirkning, og at sige, at det er det private erhvervsliv, der er forudsætningen for de offentlige investeringer, er kun den halve sandhed, og naturligvis er det også kun den halve sandhed at sige, at det er de offentlige investeringer, der er forudsætningen for, at erhvervslivet kan blomstre. Den fulde sandhed er efter vor opfattelse, hvis man ønsker en stærk økonomisk vækst, at både de private investeringer og de offentlige investeringer bør stige.

Det er meget vigtigt, at vi i det høje ting gør os umage for at prioritere opgaverne, og jeg vil med det samme sige, at liberalt centrum mener, at uddannelse og forskning bør være i særklasse, bør have førsteprioritet. Vi mener, at det er nogle af de allermost nyttige investeringer, som overhovedet kan foretages, både ud fra et kulturelt og ud fra et økonomisk synspunkt. Og må jeg føje til, at når vi lever i en tidsalder, hvor det går imod større og større enheder og flere og flere bliver lønmodtagere og færre og færre selvstændige, så er uddannelsen erstatning for det, som man tidligere havde i at have mange selvstændige. Jo mere uddannede folk er, jo større både åndelig og økonomisk uafhængighed har de, og derved kan vi erstatte den store gruppe af selvstændige i samfundet, som man havde for årtier tilbage, med flere og flere veluddannede folk. Også ud fra dette synspunkt lægger vi stor vægt på, at der bliver investeret meget i uddannelsen. Vi mener også, at det er vigtigt, at forskningen bliver fremmet, fordi det er også en forudsætning for, at man investerer rigtigt i det private erhvervsliv. Jeg vil derfor gerne sætte disse to poster i særklasse.

Vi vil også understrege vigtigheden af, at trafiknettet er i orden. Det er ikke mange år siden, man fik et overslag over, hvor

meget der skulle til af investeringer i de kommende 20 år på trafikområdet, og det var meget store summer, det drejede sig om. Her er vi langt bagefter, og her er der behov for en stigning i udgifterne. På samme måde forholder det sig med hospitalsvæsenet og enkelte af de sociale områder.

Vi er ikke tilfredse med en stigning på 200 mill. kr. om året på uddannelsesområdet og med 100 mill. kr. på trafikområdet; vi mener, at det bør være mere på disse områder, for at vi kan få løst flere opgaver og navnlig kan få løst dem hurtigere. Til gengæld må man jo indtage en meget nuanceret holdning over for hele budgettet, for det er jo ikke sådan, at man uden videre skal ønske sig, at budgettet stiger. Man må udvise den allerstørste påpasselighed over for, at budgettet ikke kommer til at stige for kraftigt. Så må man jo prøve på at sætte ind på, om der er andre områder, hvor man kan holde igen.

Jeg har en post, som jeg tror man i særlig grad skal have i kikkerten først; det er den post, der hedder tilskud, tilskud, som bliver givet på de årlige finanslove, og som finansministeren i sin tale udtrykkelig omtaler som noget, som en lang række af borgere venter kommer hvert år, fordi de plejer at stå på finansloven. Her er mange små poster og mange små poster, som sikkert kun i dag er historisk begrundet. Jeg stiller mig lidt tvivlende over for, om finansudvalget vil være i stand til at foretage en gennemgang af alle disse poster og se, hvad der kan skæres væk. Selv om jeg aldrig har siddet i finansudvalget, er det mit indtryk, at i finansudvalget beskæftiger man sig først og fremmest med de ansøgninger, der kommer om nye bevillinger, men ikke så meget med de poster, som allerede findes på finansloven. Jeg tror, man skal have en særdeles effektiv og grundig gennemgang af alle disse små tilskudsposter, og det er et stort spørgsmål, om man ikke skulle se at løfte disse opgaver ud af selve finansudvalgets arbejde, om ikke folketinget skulle have et særligt udvalg, der kritisk — og jeg føjer til: endda særdeles kritisk — skal gennemgå alle disse poster for at se, om der i dag kan skæres nogle væk. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om han mener, at man kan anvende denne fremgangsmåde for at få mange af